

Tots a la tasca

per

JORDI CANTÓ I FONT

NOVAMENT s'ha reunit l'Assemblea. I s'ha reunit, per primera vegada, després dels sis anys—anomeneu-los com vulgueu—de la dictadura. Totes les reunions de l'Assemblea deliberant de l'estament mèdic català tenen, no cal dubtar-ne, capital importància; però tot amb tot, potser és més important encara que passada l'Assemblea revinguem serenament i pausada sobre moltes de les coses que s'hi han acordat. A l'últimament celebrada hi fou aprovat el nou Estatut que deroga el que en l'extraordinària de 6 de desembre del 1924 va imposar-nos la dictadura, per tal d'eixalar-nos les ales que ens havien de dur al MAJOR ENLAIRAMENT I DIGNIFICACIÓ DE L'ESTAMENT MÈDIC.

Els nous estatuts aprovats en l'última Assemblea no són, ni més ni menys, que els que varen aprovar-se en constituir-se, en 1920, el nostre SINDICAT. En comparar-los, hom no hi podrà trobar més que petites diferències, matisos de segon ordre, com producte natural del que l'experiència de deu anys pot haver-nos ensenyat, i que en res no han de modificar la trajectòria del nostre camí a seguir d'ençà de la creació de la nostra ENTITAT, avui prou potent i viril per a triomfar de tot i fer-se respectar de tothom.

Rompudes les cadenes que privaven els nostres moviments, no cal pas pensar en desentumir els membres condemnats a inactivitat. Els sis anys de quietud imposada als nostres braços, no han estat, ni mai hagueren pogut ésser, sis anys de quietud imposada al nostre cervell. El nostre ideari—nascut de la còpula dels nostres deures sagrats amb els nostres drets indiscutibles i legals—mai no ha estat, ni mai podrà estar subjecte a les velleïtats dels que governen el país, ni molt menys a les de l'humor o genialitat d'un abluinat endegador i els seus Poncis. L'ideari del SINDICAT ha estat sempre de construir i bona prova del que diem n'és que, a malgrat de les maltempsades, no hem pas deixat de fer-ho.

L'estament mèdic—dintre del concert social—és tingut, cada dia més, per un dels factors més importants del benestar i progrés. Els metges som avui, i serem encara més en l'avenir, una força viva de característiques tan definides que ningú no pot discutir-nos. Com força viva